

IDENTIFIKAČNÝ KÓD SLOVENSKA XIII.

IDENTIFICATION CODE OF SLOVAKIA XIII.
(CULTURE CODE)

Spoločnosť ARTEM
The ARTEM Association

pod záštitou | under the auspices of

EURÓPSKEJ AKADÉMIE VIED A UMENÍ
EUROPEAN ACADEMY OF SCIENCES AND ARTS

predstavuje nových laureátov Identifikačného
kódu Slovenska | announces new laureates of the
Identification Code of Slovakia

Slávnostný ceremoniál sa uskutočnil dňa 26. októbra
2019 v priestoroch Kaplnky Sedembolestnej Panny
Márie (predtým Hudobná sieň) Bratislavského hradu.
Kurátorom projektu je PhDr. Ľuboslav Moza, PhD.,
člen Európskej akadémie vied a umení.

The ceremony took place on 26th October, 2019
at the representative area Chapel of Our Lady of
Sorrows (a former music-hall of the) Bratislava Castle.

The curator of the project is
PhDr. Ľuboslav Moza, PhD., member of the European
Academy of Sciences and Arts.

Trinásty ročník

V každej časti ľudského života sa nachádzajú
tie isté prvky. Iná je iba kultúra. Umenie
a veda.

Dnešok vnímajú ľudia vždy zložito. Tí starší
porovnávajú s tým čo bolo a mladší sa
nadhýňajú budúcnosťou.

Umenie presahuje medze prítomnosti. Preto
má taký význam. V umení nie je čo rozumieť,
ako to často vravia napríklad návštevníci
výstav. Umenie je zážitok takého rozsahu, akú
hodnotu poskytuje.

Netreba usilovať svet pochopiť. A snáď sa
to ani nedá. Svet treba vnímať. Ako umenie.
Vtedy pochopíme, že chápeme. Vnem je
komplexný pocit zmyslov.

V spoločnosti Artem tvoríme vnemy dneška.
Učíme ľudí orientovať sa v umení života
a umenia. To patrí medzi najväžnejšie úlohy.
Vedieť rozlíšiť podstatné od nepodstatného.
**V takej zálahe informácií dneška ktorú vie
selektovať iba umelá inteligencia.**

Umelcom a vedcom dnes svet vytvoril
rebríčky uznania, z ktorých vychádzajú prví
najlepší, druhí najlepší i najhorší. Nie je však
pravdivý, ani spravodlivý. Všetci sa podielajú
na významnom projekte rozvoja civilizácie
ľudstva.

Výnimoční jedinci predovšetkým vďaka talentu a kreativitě dokážu presiahnuť nepísané hranice kvality. Sú schopní rýchlejšie posunúť hranice rozvoja. Vďaka im za to.

Tvorba a výskumy dnešných laureátov Identifikačného kódu Slovenska patria tejto dobe ale aj celému svetu. Preto také uznanie, rešpekt a zviditeľnenie. Preto túto cenu nazývame aj „Culture Code“. Pretože si ho zaslúži. Dnešní laureáti sú nositeľmi výnimočných objavov, ktoré vytvorili podmienky pre ďalší rozvoj ľudstva. Sú to sice silné vety i slová, ale pravdivé.

Blahoželám oceneným i spoločnosti Artem za tento projekt. On nezakladá na popularite, ale na hľadaní pravdy o hodnote. Je to vždy ťažká úloha. Avšak s výnimočným výsledkom.

To, že aj naši laureáti tvoria svetové kultúrne dedičstvo je skutočnosťou, ktorú treba aj v tomto úvode zdôrazniť. Sú nezastupiteľní a jediní.

Thirteenth year

Each part of human life contains the same elements. Only culture differs. Art and science.

Nowadays seems always complicated to us. Seniors tend to compare it with the past while youth delights in the future.

Art exceeds boundaries of the present time. There are its values. There is nothing to be understood in art, as exhibition visitors often claim. Art is an experience of such extent, to which value it offers.

It is not important to try to understand the world. And it is probably not even possible. The world must be perceived

as an art. Only then we understand that we understand. Perception is a complex feeling of senses.

In the Artem association we create perceptions of the present. We teach people to orientate in art and art of life. This belongs among the most important tasks. To be able to distinguish between the important and the irrelevant. In such a sea of information that only artificial intelligence can select in.

Today's artists and scientists can be ranked in various scales of appreciation, where positions of the best, the second best or the worst can be occupied. But it is neither true nor just. All of us participate on the special project of development of civilization of mankind.

Thanks to talent creativity, exceptional individuals can cross the invisible borders of quality. They can move the borders of development faster. Thanks for that.

Works and research of the actual laureates of the Identification Code of Slovakia belong to the whole world. That is why the respect and publicity. Therefore this award is also named „Culture Code“. The actual laureates realized extraordinary discoveries, creating conditions for further development of mankind. Anyhow strong these words are it is true.

Congratulations to the awarded as well as to Artem association for this project. It is not based on popularity, but on searching for truth and values. It is always a hard task. But its result is extraordinary.

Our laureates represent world cultural heritage, this must be emphasized. They cannot be replaced.

Luboslav Moza
September 2019

Jožef Cesnak

„Jožka Cesnaka som spoznal v polovici sedemdesiatych rokov už ako rešpektovaného umelca, grafika, ilustrátora. Fascinovala ma fantázia a dôkladnosť jeho kresliarskej techniky. Po celý život zaznamenával príbehy rozprávok, poézie, kníh tak ako ich cítil a svojim umeleckým vnútorným hlasom videl. Patril medzi najlepších.

Hložníkov žiak oddelenia voľnej grafiky a knižnej ilustrácie bratislavskej Vysokej školy výtvarných umení vstúpil do umeleckého života so silným až nadčasovým umeleckým výrazom. Grafické listy zobrazujúce ľudí, ako monolity prítomnosti, pôsobivá čiernobiela tlač a to mnohokrát opakované slovo moderna. Taký bol Jožko Cesnak v šesťdesiatych rokoch. Ilustračná tvorba ako i kresba postupne nielen zaplňala jeho tvorivý čas, ale stávala sa mu blízka. Ako teraz si pamätám ako ho oslovila jedna výtvarníčka. – A ty, odkiaľ si. Z Bacúcha. Veď aj ja –.“

“Vyrastal som v dedinskom prostredí obklopený ešte čistou prírodou a úprimnými ľuďmi, vychovávala nás celá dedina, nielen rodičia. Viedli nás k pokore, skromnosti, čestnosti, k úcte a k bážni k božím príkazaniam. V takejto atmosfére sa formoval môj vzťah ku všetkému, čo ma obklopovalo. Či už k materiál-nemu, alebo duchovnému svetu. Rokmi sa veľa pomenilo v nazeraní na život. Veľa sa vykryštalizovalo, niečo sa posunulo do úzadia a niečo sa stalo prioritným. Rokmi si človek uvedomuje, aký dôležitý je vzťah k okolitému svetu. Vo mne dohára, čo som v detstve získal. Doba, v ktorej človek žije, mu vtlačí svoju pečať. To, čo som ako chlapec nasával dobrovoľne, alebo pod tlakom výchovy postupne prechádzalo k vytváraniu vlastného názoru. Čím som starší, tým viac si uvedomujem poriadok v prírode a vôbec v kozme a žasnem nad výtvorom Toho Najväčšieho Tvorcu, v hĺbke duše sa klaniam Jemu a Jeho dielu. Pre môj život je nevyhnutný pozitívny vzťah k človeku.“

Jožef Cesnak sa narodil v roku 1936. Umelecké štúdium ukončil na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave. Je známy desiatkami vzácných knižných ilustrácií voľnou grafikou a kresbou.

Žije a tvorí v Bratislave.

Zuzana Ďurinová

„Zuzka Ďurinová je osobitým príkladom toho, ako sa dá s umením vytvoriť tá architektonická exkluzivita, ktorá ju stavia na tie najvyššie priečky záujmu odbornej verejnosti. Je mimoriadne operatívna v rozhodovaní, chápaná a samostatná. Slovenským liečebným kúpeľom v Turčianskych Tepliciach dala okrem progresívnych lekárskejších a kúpeľníckych hodnôt (Zlaté kúpele) aj charakter jedinečnosti v umeleckom bývaní. Je vnímavá a esteticky kultivovaná.“

Originalitu a tvorivosť potvrdila v jedinečnej rekonštrukcii Hotela ROYAL PALACE *****, ktorý je národnou kultúrnou pamiatkou SR.

Bol postavený v dvoch etapách. V roku 1827 bol postavený liečebný dom tzv. Modrý kúpeľ na mieste prírodnej liečivej minerálnej a termálnej vody. Spolu s ním v tomto období bol postavený aj liečebný dom KOLLÁR. V roku 1927 bola zrealizovaná prístavba liečebného domu Malá Fatra.

Komplexná rekonštrukcia liečebného domu Kollár a Malá Fatra začala v roku 2015. V štýle ART DECO. Rekonštrukcia prísne rešpektovala charakter tohto architektonického štýlu a to vo všetkých detailoch. Dnes je Hotel ROYAL PALACE luxusný umelecký 5-hviezdičkový komplex. Prvá písomná zmienka pochádza už z r. 1281. Navštevovali ho Zigmund Luxemburský, Maximilian Hasburský a cisárovná Sissi. Rekonštrukciou tejto kultúrnej pamiatky, do ktorej nasadila všetok svoj talent a schopnosti sa jej podarilo vrátiť časť histórie hotela i kúpeľov ako takých.“

Zuzana Ďurinová sa narodila 15. októbra 1972. Po absolvovaní Ekonomickej univerzity v Bratislave, na fakulte podnikového manažmentu pracovala v niekoľkých spoločnostiach na vedúcich funkciách.

Od roku 2004 na pozícii generálnej riaditeľky dala Slovenským liečebným kúpeľom, a.s. Turčianske Teplice jedinečný charakter. Komplexným transformačným procesom vo všetkých oblastiach. V roku 2004 sa kúpele nachádzali na 25. mieste v rebríčku liečebných kúpeľov na Slovensku. V roku 2006 sa posunuli na 2. miesto v rebríčku liečebných kúpeľov v SR a túto pozíciu si udržiavajú každoročne až doteraz.

Fedor Frešo

„Titul „Laureát Identifikačného kódu Slovenska“, s prívlastkom Culture Code patrí mimoriadnym predstaviteľom kultúry, ktorých kreativita a talent určujú ďalšie dôležité kroky svetového vývoja. Príbeh Fedora Freša zostáva umeleckou krásou hudby a človeka. Bol skvostný umelec gitarovej techniky a kreativity. Koncertné pódia sa zaplňali aj kvôli jeho talentu. Sformoval svojský rukopis hry na basovú gitaru. Bol roker a džezmen v jednej osobe, progresívna osobnosť a jedinečný kamarát. V živote hudby kráčal pohodovým krokom vyspelého muzikanta. V každej etape vývoja bol iný. Sprvu dravý, nekompromisný, neskôr suverénny, s jasným zvukom až kultivovane jedinečný intelektuál. Jeho životom bola filozofia hudby, ktorou žil a fascinoval.

Fedor Frešo sa narodil 6. januára 1947 v Bratislave (zomrel 26. júna 2018). Vyrastal obklopený obrovskou inšpiráciou. Otec, Tibor Frešo, bol slovenský hudobný skladateľ a dirigent, mama operná speváčka. Po absolvovaní bratislavského konzervatória (odbor kontrabas), už začiatkom šesťdesiatych rokov bol členom významných a dodnes legendárnych hudobných skupín. Oni priniesli jedinečný výraz do našej hudby aj vďaka Fedorovi.

Hudba skupiny Soulmen patrí dodnes medzi hudobne náročné, intelektuálne zoskupenie, ktoré s istotou predbehlo dobu (1967 – 1968). Bol členom legendárnej skupiny Prúdy.

Fedor hral hudbu, ktorá sa až priveľmi líšila od vtedajšieho svetového priemeru. S uvedeným skupinami tvorili novú kvalitu, ktorej charakter bol svetový. Tým bolo aj trio Collegium musicum. Hudba všetkých uvedených zoskupení vychádzala z nových objavov, vnútorného talentu a istoty,

že prinášajú chýbajúci progres. Naplňal svoje schopnosti v kultovej skupine Modrý efekt, neskôr vo Fermate, ale aj v džezovom Traditional Club Bratislava a najnovšom mladom zoskupení Kosa z nosa (2013 – 2015).

Dnes ako legenda našej hudby nahral desiatky albumov. Pracoval ako hudobný režisér v Čs. rozhlas, vydavateľstve OPUS. Spolupracoval s desiatkami známych interpretov našej i zahraničnej hudby.

Jeho prvá kniha Sideman opísala jeho celú hudobnú kariéru. Vyšla v roku 2011. **Spoločne s Tomášom Berkom napísal knihu Rocková Bratislava, ktorá mapuje bratislavskú rockovú scénu. Kniha vyšla na jar 2013.**

Fedor Frešo zostáva umelcom vysoko náročnej hudby, ktorá presvedčila spoločnosť, že je potrebná, aj pre jej ďalší rast.

Eva Mária Chalupová

„ Je i večne zostane jemnou divou nášho herectva. Poetka príbehov a našej doby. Herečka úsmevov a radosti. Neopakovateľná dáma, milujúca hodnoty umenia ako hodnoty života.

Eva Mária Chalupová patrí medzi vzácné umelecké osobnosti československej kultúry. Filmovala už počas štúdia strednej školy. Vysokoškolské štúdium musela prerušiť pre krásnu ponuku z parížskeho divadla, kde spolu so SĽUKOM vystupovala. Mladá herečka sa po ukončení školy vrátila do Paríža na univerzitnú stáž. Vystupovala v Paríži i v Bratislave.

Neodmysliteľné je angažmán v divadle Poetická scéna. Tu sa sformovala ako krásna poézie. Čo vystúpenie, to úspech.

Ako napríklad drámou Manon Lescaut, ktorá sa reprízovala rekordných stopäťdesiatkrát. Recitácia bola v divadle či v televízii

spájaná s menom Eva Mária Chalupová.

V roku 1978 ju pozvali za členku činohry

Slovenského národného divadla.

Po debute vo vojnovéj dráme V hodine dvanástej (1958) si herečka zahrala napríklad v dráme Pokorené rieky (1961), vo filme Stratená dolina (1976), v komédii Utekajme, už ide! (1986) alebo v televíznych snímkach Koniec a začiatok (1968), Izrafel (1978) či Jennie Gerhardtová (1979).

Bola hviezdou vo filmoch a televíznych snímkach Polnočná omša (1962), Tvár v okne (1963), Červené víno (1976) alebo Eugen Onegin (1979).

Eva Mária Chalupová účinkovala aj v americkom televíznom filme Uprising (Povstanie, 2001) po boku známych zahraničných hercov, ako sú Leelee Sobieski, David Schwimmer, Jon Voight či Donald Sutherland.“

Narodila sa 29. januára 1942 v Turčianskom Svätom Martine. Vyrastala obklopená vzácnou umeleckou atmosférou, ktorú tvorili jej rodičia.

Vyštudovala na bratislavskom konzervatóriu klasický balet. Vysokú školu múzických umení, odbor herectvo, absolvovala v triede fenomenálneho Karola L. Zachara.

Do srdca televíznych divákov sa zapísala ako vnímavá recitátorka. Jej herectvo bolo jedinečné predovšetkým vďaka poznaniu, kde sídli cit a duša herca a ako s ňou narábať. Ako ju nebadane vyzvať na spoluprácu. Tam je základ úspechu umelkyne. Tam je jadro jej popularity a originality. Pretože je i zostáva slovenskou hereckou osobnosťou.

Milan Izák

„Ľudské oko je jedným z najkrajších a zároveň najdôležitejších zmyslových orgánov človeka. Oko tvorí život jedinca, orientuje ho v realite, harmonizuje

fantáziu. Ľudia si vysoko vážili odborníkov, ktorí sa očiam nielen rozumeli, ale ktorí ich vedeli liečiť a pomáhať im. K vzácnym osobnostiam, ktoré dali kvalitu života miliónom ľudí na celom svete, patrí nesporne Milan Izák. Je umelcom mikrochirurgie oka. Objaviteľom nových postupov liečby a nových ciest k jej predchádzaniu. Vysokorešpektovaný odborník, osobnosť, ktorú doposiaľ dáva oku tú kvalitu, ktorú si ono bezosporu zaslúži.“

Milan Izák sa narodil 26. septembra 1939 v Banskej Bystrici. Po absolvovaní vysokoškolských štúdií na Lekárskej fakulte J. E. Purkyně v Brne a atestáciách prvého a druhého stupňa z oftalmológie bol habilitovaný za docenta a v roku 1997 inaugurovaný za vysokoškolského profesora. Za touto stručne opísanou odbornou, tvorivou i pedagogickou cestou sú roky nesmierneho úsilia, pracovného nasadenia a vďaka veľkému talentu i významné objavy.

Životná dráha tejto významnej osobnosti medicíny prechádzala medzi výkonnou medicínou na očné oddelení v nemocnici v Banskej Bystrici (tu bol primár aj prednosta oddelenia), pedagogickou činnosťou (vychoval viac ako sto špičkových očných

špecialistov, ktorí dnes šíria nadobudnuté vedomosti a skúsenosti v nemocniciach mnohých štátov sveta) a vedou (od roku 1973 spolupracuje s klinikou mikrochirurgie oka profesora Fjodorova v Moskve, je examinátorom na Európskych atestáciách očných lekárov, vedúci niekoľkých desiatok vedeckých tímov v celosvetových multicentrických výskumoch).

Bol prezidentom československej a slovenskej oftalmologickej spoločnosti, dlhoročný hlavný odborník Ministerstva zdravotníctva pre oftalmológiu, dlhoročným zástupcom šéfredaktora časopisu Československá oftalmologie.

Je členom mnohých medzinárodných oftalmologických spoločností ako aj medzinárodných redakčných rád.

Prínos Milana Izáka pre ľudské oči je obrovský. Rok 1973 bol prelomovým zavedením mikrochirurgie oka. V roku 1979 prvý implantoval umelú šošovku. V roku 1988 zaviedol novú modernú metódu operácie sivého zákalu. Obdiv a popularita jeho osobnosti sa šírili obrovskou rýchlosťou v celom Československu i za hranicami. Ďalším mimoriadnym objavom bol v jeho práci rok 1981, kedy zaviedol do rutinnej praxe novú metódu dovedy neliečiteľných chorôb sklovca a sietnice „pars plana vitrektómia“. Do rutinnej praxe zaviedol refrakčnú mikrochirurgiu oka a následne množstvo prioritných operácií oka, ktoré sa dovedy nevykonávali.

Je držiteľom desiatok mimoriadnych svetových ocenení San Diego (2001), Philadelphia (2002), San Francisco (2003), v roku 2005 v Bostone cena Americkej oftalmologickej akadémie a mnohých desiatok ďalších ocenení. Je držiteľom kríža prezidenta SR II. Stupňa (2010).

Prof. MUDr. Milan Gustáv Ján Izák, PhD., FEBO i dnes lieči a uzdravuje oči.

Jozef Konôpka

„Jozef Konôpka je verejne známy a uznávaný vedec, muzikant, pedagóg a človek – humanista. V každej z týchto oblastí dosiahol mimoriadne úspechy. Často sa zamýšľam, v čom je veľkosť takéhoto človeka, jeho schopnosť všestrannosti a cesty objavov. U tohto významného človeka, ktorému už dnes hovoríme osobnosť je to vrozený a ďalej rozvíjaný talent a ľudskosť. Princípy, bez ktorých sa nezaobíde žiaden významný umelec, či vedátor. Umenie a veda sa prekrývajú a vzájomne inšpirujú. Obe potrebujú pre vznik mimoriadnych výsledkov kreativitú. Tú tvorivosť, ktorá ich nielen rozvíja, ale civilizuje ľudstvo na jeho ceste vpred. Jožko Konôpka sa stal súčasťou tejto cesty vďaka uvedeným vlastnostiam. Na svojej životnej ceste objavil seba a dokázal to správne nasmerovať.“

Prof. PhDr. Ing. Jozef Konôpka, CSc. sa narodil 18. marca 1934 v maloroľníckej rodine v lazníckej osade Podlysec, patriacej do obce Víglašská Huta Kalinka. Do ľudovej školy chodil striedavo na poľdni, v lete bosí pešo, v zime sa brodil aj v dvojmetrových závejoch. Na škole si všimol jeho nadanie mladý učiteľ Jasovský. Prijímacie pohovory na Štátnu meštiansku školu do Zvolenskej Slatiny urobil hneď do druhého ročníka. Strednú školu ukončil s vyznamenaním. Na internáte sa učil hrať na klavíri. Pomohlo mu to, ochotne ho prijali za organistu. Až neskôr pochopil, že to miesto nebol ochotný prijať žiaden organista, pretože staručký pán farár v kázňach viac hovoril o Stalinovi ako o bohu.

Vysokoškolské štúdium absolvoval na Agronomickej fakulte Vysokej školy poľnohospodárskej v Nitre s vyznamenaním. Tu spoluzakladal ako primáš ľudovej hudby vysokoškolský súbor

„Zobor“. V zamestnaní na katedre prírodných vied vybudoval katedru základov poľnohospodárstva. Prvú knihu „Pokusníctvo na školách“ napísal ako 28-ročný na študijnom pobyte na Univerzite v Sofii. Po „previerkach“ bol prepustený a musel odísť nielen zo školy, ale aj z Nitry.

S problémami bol prijatý na Inštitút výchovy a vzdelávania v poľnohospodárstve a potravinárskom priemysle, na oddelenie pedagogického výskumu. Mal najvyššie vzdelanie, najnižšie zaradenie a najnižší plat. Mal múdrych a žičlivých riaditeľov, no pomôcť mu nemohli. Jeho pracovný život išiel po sínusoide a ešte rýchlejšími pádmi. Na jednej strane úspešná habilitácia, v tom čase najmladší docent na Slovensku, vyštudoval druhú vysokú školu pedagogickú s pedagogickou psychológiou, no na doktorát čakal takmer desať rokov. Nemohol prednášať, publikovať, cestovať do zahraničia. Mnoho príspevkov písal pod cudzími menami, až neskôr mohol napísať „Kompendium pedagogiky dospelých“.

Mal mimoriadne priateľské vzťahy s výtvarnými umelcami osobitne s Milanom Lalahom. Zo starších výtvarníkov zostáva mu už len priateľstvo s Bohušom Kulhavým.

Ako podpoľanec je zapáleným folkloristom. Bol primášom ľudovej hudby „Laluhova banda“, s ktorou vystupovali na výtvarných výstavách, občas v rozhlase i televízii. Neskôr vydal CD „Za ľudovou piesňou“.

Napriek životným trampotám sa pokladá za šťastného človeka. (Takto, v treťom rode píše o sebe vzácny vedec umelec, Jožko Konôpka.)

Žije v Bratislave.

Marko Kukobat

„Je fenomenálny srbský umelec, rozdávač radosti i žiaľu, ktorého treba počuť a spoznať. Ako hudobník, mimoriadny technicky znalý techniky hry nielen na akordeóne. Nebuduje kariéru, ale hudbu. Stavia na poznanom i tom novom. Jeho hudba nie je počítačové monštrum, ale ľudský, postupne sa strácajúci cit. Hudbou píše a spieva legendy človeka dneška.

Marko Kukobat o sebe hovorí:

Narodil som sa v Belehrade, 23. marca 1982, od otca Igñatija, a matky Liliane. Ako trojročný som dostal malý klávesový nástroj. Matka aj otec výborne spievajú. Päťročný som mal prvý akordeón. Tu začala moja hudobná mágia.....

Na základnej škole sa naučil „srbskú“ techniku hrania na akordeóne, ktorá sa oficiálne na školách neučí, ale prenáša sa „od ruky do ruky“.

Vojna, inflácia, sankcie. Ja som chcel spievať, tancovať a najmä hrať. Bolo to veľmi ťažké, ale svoje túžby a sny som si napriek ťažkému životu plnil. Tancoval som 12 rokov, 9 rokov cvičil džuzo, hrám hudbu 32 rokov, škoda je iba rokov, ktoré som strávil na vojne. Objavil som sa v televízii.

Najdôležitejšia v umení je „duša“, za ňou sa ukrýva hudba, srdce, a spôsob života. V živote som vyhľadával kvalitnú hudbu, aj neznámych umelcov, hlavne tú s dušou, energiou a emóciou.

Na Slovensku žijem, medzi vami už 10 rokov. Spoznal som tu krásnych ľudí, krajinu ktorá sa ešte učí byť krajinou a ľudí, ktorí sa učia ľúbiť svoju rodnú zem.

Hral som s mnohými umelcami z okolitých krajín a ďalekého sveta (Izrael, India, USA...). Nebudem písať o cenách a uznaniach. Dôležité je zdravie, ľudskosť, úprimnosť a umenie ako také. Dôležité je spájať ľudí, ich kultúry a umenie, a miešať ich. Nie nadmieru, ale tak aby zostali rozličné a iné a zároveň sa vedeli

„pohrať“ a „porozprávať“ medzi sebou, zahrať spolu, zaspievať, kresliť atď...

Napriek ťažkému životu som dost precestoval a stále som „hladný“ po ďalších cestách. Som hral, spieval, tancoval a prezentoval nielen svoju hudbu a srbskú a balkánsku kultúru, ale aj akordeón ako nástroj, v mnohých krajinách sveta. Možno aj viac ako 60... Čo je však najdôležitejšie pre mňa ako človeka, naučil som sa žiť.

Na záver, dúfam, že sa aj zostatok ľudí na našej peknej planéte naučí spolu žiť a byť človekom. Toľko odo mňa...

Stretnúť sa s týmto majstrom hudby sa stáva pre každého zážitkom na celý život.

Václav Marhoul

„To, čo dokázal Václav Marhoul filmom Pomaľované vtáča, považujem za veľký prelom vo filmovom umení dneška. Je to film o kráse prírody, nádhere okolitého sveta, hôr, kopcov, riek a vody v nich. Film o utrpení ľudí, ktorí v tej kráse žijú. Poznajú ju, no nechcú ju vidieť. Radšej hrajú amatérsku hru pretvárkou a klamstiev, ktorej nikto neverí ale všetci si na ňu zvykli. Radšej sa zabíjajú v boji, hľadajú vinníkov zla, či porušenej morálky, ktorú oni prekračujú každý deň bez povšimnutia.

Film spieva krásou a utrpením. Alebo naopak. Režisér Václav Marhoul nie je len majstrom svojho odboru. On prekračuje danosti hodnôt dnešného sveta, aby ukázal na zlo zlých a zlo dobrých. Umelec, režisér s hlbokým vzťahom pre ľudské charaktery, herecké tipy, silu okamihu, opakuje to, čo nám uniká. Že nič sa v živote nezmení, pokiaľ sa nezmeníme my. Nádherný film zážitku, poučenia, filozofie. Film, ktorý v tebe zostane nadhlo, aby ti šepkal pocity ciest, ktoré sú v neprebornom množstve trvalo na výber. Vyber si, človeče.“

Václav Marhoul sa narodil 30. januára 1960 v Prahe.

Po absolvovaní FAMU v Prahe pracoval niekoľko rokov v divadelnom súbore Pražská päťka a umeleckom združení Tvrdohlaví. Vo filmovom štúdiu Barrandov bol producentom. Na začiatku 90. rokov minulého storočia štúdio viedol sedem rokov ako generálny riaditeľ. V roku 1997 založil spoločnosť Silver Screen, ktorá sa venuje najmä produkcii českých hraných filmov. V roku 2003 jeho spoločnosť vyrobila celovečerný film Mazaný Filip, ktorým Marhoul debutoval a získal ocenenia na festivaloch vrátane toho, v Houstone. V nasledujúcich rokoch písal scenár a pripravoval sa na svoj druhý celovečerný film Tobruk. Úspešný, zážitkový a hodnotný film získal v roku 2008 osem nominácií na Českého leva. Film bol ocenený aj na medzinárodných filmových festivaloch. Václav Marhoul, scenárista, režisér, a producent príležitostne vyučuje na pražskej FAMU, kde prednáša na katedre produkcie.

Branislav Maukš

„Dizajn je krásne, technicky náročné, tvorivo neopakovateľné a jedinečné umenie. Aj auto je umenie.“

V dnešnej dobe jedno z najpopulárnejších a najvyhľadávanejších. Ľudia si autá kupujú aj podľa ich estetiky, krásy. Pre dizajnéra to však iba o výtvarnom spracovaní nie je. Všetko so všetkým súvisí. A špeciálne to platí pre autá. U vzácných kúskov svetových značiek sa všetko odvíja od slova vysoká kvalita, prestížna úroveň. Branislav Maukš je mimoriadnym umelcom svetového automobilového dizajnu. Má energiu, skúsenosti, prax, mladosť a talent. Bez tvorivosti by to nešlo. A bez náročnej spolupráce mnohých umeleckých i remeselných odborníkov vôbec nie. Dizajn auta začína pri jeho nápaditej kresbe v ateliéri umelca. A potom pokračuje kolotoč náročných úloh, kde všetky spolu súvisia. Preto táto práca nie je individuálnym výsledkom dizajnéra. Aj keď na charaktere značky auta sa dominantne podieľa on. Branislav Maukš prirodzene tvorí štandardy, ale aj umelecké automobilové skvosty. Úspešne. Už dnes je osobnosťou tejto umeleckej profesie. Myslím, že ide ku tvorivej hviezde, ktorá sa volá úspech. Síce už dnes ho dosiahol. Vie však, že dokáže viac. A ja som zvedavý.“

Branislav Maukš sa narodil 29. októbra 1978. Po absolvovaní bakalárskeho štúdia na bratislavskej Vysokej škole výtvarných umení prestúpil na univerzitu v nemeckom Pforzheime, ktorú absolvoval v roku 2004.

Začal ako dizajnér v nemeckom Forde, kde spolupracoval pri návrhoch automobilov Kuga, KA 2, Focus, a Ford B-Max. V roku 2009 prechádza do talianskeho Torina kde prednáša a ďalej rieši excelentný dizajn áut. Prechádza k legendárnej značke Pininfarina, kde tvorí ako interiérový a exteriérový dizajnér pre autá klientov v Európskej únii, Číne, Južnej Kórei a USA. Vždy novo a vždy úspešne. Tvoril v projektoch Maserati Gran Cabrio, Ferrari 458 Spider, Ferrari P 540 a mnohých ďalších sériách tejto mimoriadnej značky. Meno Branislav Maukš je podpísané na dvoch auto-skvostoch na mieru. Jedným z nich je zlaté Ferrari P540 Superfast pre zákazníka, vášnivého zberateľa áut tejto značky, ktorých má niekoľko desiatok.

Sedem rokov vzácnej práce svetového mena na všetkých značkách Ferrari od roku 2007.

Dnes pracuje na pozícii Riaditeľa Inovačného centra českej firmy Aufeer Design. Tu buduje novú auto-dizajnérsku špičku. Pretože patrí k tým málo umelcom, ktorí to vedia.

Zoltán Enzoé Nagy

„Majster ENZOE dnes patrí medzi umeleckú špičku na Slovensku. Ukrytý v hraničnom trojuholníku na východe Slovenska, pri Kráľovskom Chlenci, tvorí svoje sny. O krásnych ženách, nostalgicky neopakovateľnej krajine, občas vstúpi do monumentálneho rozmeru obrazovej plochy aby namaloval ľudskú malosť a zbytočnosť. Príbehy, ktoré všetci žijeme a ešte stále sa o nich bojíme hovoriť. Ľudské morálne zlo.

Maľuje s ľahkosťou a suverénne. V každom jeho diele je istota a príbeh. Nevieme ho opísať. Je to príbeh bez slov, ale s mocným obsahom.

Enzoé je výnimočný fotograf ľudskej duše. V maľbe subjektívny realista. So vzácne rozmaľovanou rukou i dušou. Vedie si život výrazného umelca s charakterom, tolerantnosťou a veľkorysým pohľadom na život. Objavil šťastie v skromnosti. Umenie, ktoré preteká ľuďmi ako voda, ktorá zanecháva svieži vzduch a krásny pocit. A keď sa jej napiješ, vtedy spoznáš rozmer bytia. Veľmi obdivujem tohto umeleckého rozprávača. Prvý plán obrazu, remeslo zvládne vždy výborne. Zároveň doň vkladá to svoje, precitene a poznané, ktoré krásli každý jeho obraz objavmi a nehou.“

Narodil sa v júli roku 1970 v Komárne. O dva roky sa rodina presťahovala do Medziborožia. V Malom Horeši žije doposiaľ. V Košiciach študoval na umelecko - priemyselnej škole a gymnáziu. V štúdiu pokračoval na Univerzite Karlovej v Prahe. Popritom navštevoval kurzy umeleckej fotografie na pražskej akadémii.

Umeleckú dráhu začal fotografovaním. Majstrom mu bol fotograf Tibor Huszár. Neskôr, začiatkom 90-tych rokov minulého storočia sa pod vplyvom otca Menyhérta Tiszaiho Nagya ako aj významných košických umelcov začal venovať maľbe. Špecifiká

akvarelu sa učil od majstra Beung Kun Sou z Kórei. (Prijali ho za člena kórejskej umeleckej spoločnosti ASROPA.)

Zoltán Enzoé Nagy je členom spoločnosti ARTEM. Aktívne činný v organizátorskej oblasti založil Dom Tvorby v Aranyosapáti a tvorivé tábory v Csarode.

Vystavoval na kolektívnych i desiatkach samostatných výstav doma i v zahraničí. V roku 2005 jeho diela vystavili na Victoria Art Festivalu na Malte.

V roku 2012 maľoval na majáku Phare de la Gacholle vo Francúzsku počas podujatia „Hlavné mestá kultúry Košice - Marseille“.

V Taliansku získal niekoľko medzinárodných ocenení za umenie. Cenu kritiky (2008), Špeciálnu cenu (2009), a iné.

Jeho diela nájdete v súkromných zbierkach niekoľkých európskych prezidentov. V štátnych i súkromných zbierkach umenia. V roku 2018 bol jeden z jeho obrazov ako špeciálny dar pre Michaila Gorbačova, od prezidenta Slovenskej republiky Rudolfa Schustera. Od roku 2009 je osobným maliarom bývalého prezidenta Slovenskej Republiky Rudolfa Schustera.

Žije a tvorí v Medzibodroží.

Václav Vašo Patejdl

„Patrí medzi najznámejších hudobníkov Československa všetkých čias. Uznávaný aj v zahraničí. Jeho tvorba, koncerty, hudobná produkcia sú emocionálne silným zážitkom. Vytvoril jedinečnú hudobnú kultúru s prívlastkom optimizmu a ľudskosti. Je to silné konštatovanie, ale Vašo dokázal zaujať niekoľko generácií. Jeho piesne fascinujú aj mladú generáciu. To sa nedá vysvetliť inak, iba tým, že majú strunu úprimnosti i snivého romantizmu. A to nielen dnešku, ale najmä mladým veľmi chýba.

A ešte jedna výnimočnosť sprevádza tohto talentovaného hudobníka. Jeho piesne zľudovali. Tak ako od Elvise Presleyho, Johna Lennona, či Johnny Casha.“

Vašo Patejdl sa narodil 10. októbra 1954 v Karlových Varoch. Absolvoval na bratislavskej Vysokej škole múzických umení, kde študoval u profesora A. Moyzesa kompozíciu. Tam je sila umelcov profesionality. Tam vznikla osobnosť skladateľa, hudobníka, speváka, „klávesáka“ i producenta.

Bol spoluzakladateľ skupiny Elán (1968). V roku 1985 z nej odišiel na sólovú dráhu, aby sa do nej po úspešných rokoch opäť vrátil (1996).

Skladal piesne pre mnohých domácich i zahraničných interiérov. Až prišla „Fontána pre Zuzanu“ a jej ďalšie diely. Prekvapenie, tínedžerský ošiaľ, progres mládeže na ceste k sebe samým.

Zložil desiatky hitov a možno stovky náročných hudobných žánrov. Sem patria muzikály. Hudobne zrelé, pre dospelých i programy pre deti. Medzi tie známe patrí „Snehulienka a sedem pretekárov (1991), „Jozef a jeho záhadný farebný plášť (1994), „Adam Šangala“, Jack Rozparovač“, Tisícročná včela“...

Vydal desiatky platní a CD. Je držiteľom významných hudobných ocenení. Strieborná bratislavská lýra (1985), Zlatá bratislavská lýra (1987), tretie miesto na medzinárodnom hudobnom festivale v Chile (1991).

Za tohto umelca spieva jeho tvorba, ktorú všetci poznajú. Tú treba nielen počúvať, ale vnímať jej vnútorný život. Ten totiž jeho skladby majú.

Vašo Patejdl je mimoriadny zjav umeleckej scény. Vzácny hudobník a človek. Dokázal zaujať generácie poslucháčov, prináša radosť a úsmev, pri jeho hudbe ľudia snívajú a vnímajú jej kultúru i energiu. Preto to dobré a kvalitné hudobné umenie nazývame zázrakom.

Tatiana Pauhofová

„Skutočné, pravé a dobré herectvo je zázrakom umeleckého snaženia. Sprvu vo všetkých scénach prináša divákovi obraz. Ten je prvoplánovým videním majstrovstva. Za ním vystupuje pocit z prežitého, zážitok, dojem, ktorý slovami veľmi ťažko povedať. A ďalej je to dĺžka trvania zážitku v ľudskej duši. Jeho vplyv na ďalší život, či myslenie jedinca. Sila poznania a elegancie komplikovaného života.

Každý z nás hrá. O dobrých hercoch si myslím, že oni tvoria umenie. Kvalitu tvorby, ktorá dáva človeku oddych, zábavu, morálku, školu života i jeho filozofiu.

Táňa Pauhofová je mimoriadnou osobnosťou dnešnej filmovej scény. Jej herectvo je zážitkom pôvabu a v ňom ukrytej múdrosti. Jej príchod na scénu tvorí to herectvo osobnosti, ktoré nebudujú slová, či pohyby a frázy. V nej hrá celá osobnosť. Nadväzuje na to vzácné, čím herectvo vo filme za pomerne krátku dobu prešlo. Rozvíja v ňom to, čo dosiahlo. A tvorí autentický rukopis umelkyne, ktorá ňou skutočne je.

Obdivujem sa nielen jej majstrovstvu, ale talentu, ktorého dnes veľa nie je. Alebo je skryté. Táňa je herečkou ľudskej krásy, nostalgickej, tragickej, úsmevnej, smutnej, ale vždy len tej krásy, pre ktorú človek žije.“

Táňa Pauhofová sa narodila 13. augusta 1983 v Bratislave. Absolvovala Vysokú školu múzických umení v Bratislave. Už pred štúdiami i počas nich úspešne hrala a vystupovala.

Mladá, vnímavá herecká osobnosť, Táňa, je už dnes vďaka rozsiahlej hereckej aktivite držiteľkou mnohých ocenení. Za úlohu v známom filme *Kruté radosti* získala Igrica (2002). Za úlohu v divadelnej hre *Manon Lescaut* získala Dosky (2006).

Popularitu si získala excelentnými hereckými výkonmi. Známa sa stala vďaka televízii a filmu. Nedá sa opísať, ba ani spomenúť všetky diela, za ktoré dostala divácke uznanie. Na mladú talentovanú umelkyňu je toho dost. Patrí tam herecká filmografia, televízne seriály, dokument i niekoľko videoklipov. Z množstva seriálov spomeniem *Terapiu*, *Za sklom* i *Milenky*. Hodnotné herecké výkony dodala filmom *Román pro muže*, *Lída Baarová*, *Toman*, *Po čem muži touží*, a iné.

V súčasnosti hrá v rozhlase, dabuje, je členkou činohry Slovenského národného divadla a filmuje.

Žije v Bratislave.

Igor Piačka

„Je mimoriadnym umeleckým zjavom súčasnej tvorivej scény Slovenska. Patrí medzi umelcov originálneho prejavu, charakteristického rukopisu a tvorivého úspechu. Viem, že táto chvála autorovej tvorby je pravdivá. Málokto je tak kvalitne ovláda maliarske remeslo. Umenie kresliť. Igor však objavil nové a iné obrazové príbehy života ľudí. Eleganciu ich bytia, kontrast pohybov a farebné princípy muža a ženy. Podarilo sa mu vytvoriť na našej umeleckej scéne obraz toho súčasného umenia, ktorý je moderný a vnímavý, diela, ktoré patria iba jemu a ľuďom, ktorí ich milujú. A preto nazývame jeho tvorbu fenoménom.

Dlho sledujem jeho tvorbu farebnej abstrakcie a telesnej elegancie človeka. Tvorbu kontrastu reality a ničoty. Bytosť a nebytosť. Pri vstupe do deja jeho obrazov spoznávame ich hĺbku. Nekonečno nápadov a hodnotu myšlienok. Možno povedať, že vytvoril jeden z nových umeleckých smerov dneška, akýsi abstraktný realizmus. Alebo naopak. Hľadám a spoznávam rozpätie jeho tvorby a poslanstvo. Nedá sa rozumovo dopátrať. Možno ho precítiť. A tak poznať. Ako pri každom veľkom umeleckom počíne, ktorý tvorí cestu vpred.“

Igor Piačka sa narodil 8. októbra 1962 v Třebíči. Absolvoval jedno z najlepších školení v ateliéri voľnej grafiky a knižnej tvorby prof. A. Brunovského. Toto štúdium na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave ukončil v roku 1989. Predchádzajúce dva roky študoval na Kráľovskej akadémii krásnych umení v Bruseli. Na materskej bratislavskej škole niekoľko rokov prednášal a následne sa dal na vlastnú dráhu umelca v slobodnom povolání.

Pripravil a úspešne realizoval desiatky samostatných výstav. Zúčastnil sa množstva kolektívnych výstav. Všetko nielen doma ale i v zahraničí. Jeho tvorba maliarska, známková a grafická, ako aj knižné ilustrácie boli ocenené desiatkami cien. Spome-

niem aspoň tie najznámejšie. V roku 1990 Cena Martina Benku, v roku 1997 I. cena za maľbu na 12. bienále miniatúr, Toronto, Kanada, ďalej Mimoriadna cena, Trienále v Kanagawe, Japonsko (2001), Cena za majstrovské dielo na Bienále grafiky, Peking, Čína (2003), a v roku 2007 Cena Ľudovíta Fullu za knižnú ilustráciu, Cena za najlepší výtvarný návrh poštovej známky roka, Muránska planina (2010) a mnohé ocenenia Ministerstva kultúry a ďalších organizácií. Jeho diela sa nachádzajú v štátnych i súkromných zbierkových fondoch u nás i v zahraničí.

Žije a tvorí v Pezinku.

Ada Straková

„Dodnes patrí medzi najznámejšie osobnosti televíznej obrazovky. Neopakovateľný úsmev, zamatový hlas a veľkosť poznania sprevádzali hlásateľské umenie Ady Strakovej. Ona sa nielen usmiala, poinformovala a prekvapila vedomosťami a kultúrnym prehľadom. To bol a aj dnes by mal byť jeden zo základných predpokladov tejto profesie. Pridanou hodnotou je umenie komunikovať a poznať diváka. Zaujať a potešiť. Aj keď sa toto umenie z obrazoviek stráca, je to len dočasný experiment. Ľudia ho totiž potrebujú.

Umelecký, spoločenský prejav i život Ady Strakovej je stále prítomný. Ona totiž priniesla do umenia osobité prvky hlasovej techniky, počas rozhovorov s osobnosťami vedy a umenia zmysluplnú konverzáciu, a predovšetkým zrelý, ženský šarm. Dodnes oslňuje istým vystupovaním, za ktorým cítim bohatý citový život.“

Ada Straková sa narodila 14. júna 1948 v Kremnici. Na Pedagogickej fakulte v Banskej Bystrici vyštudovala slovenčinu s francúzštinou. A v máji 1970 vyhrala v Československej televízii konkurz na post programovej hlásateľky.

Okrem toho uvádzala rôzne typy programov. Vedomostné a hudobné súťaže, načítala komentáre k umeleckým dokumentom a podobne. Vždy na vysokej kultúrnej a intelektuálnej úrovni. Aj preto jej v roku 1983 udelil najprestížnejšiu televíznu cenu Zlatý krokodíl.

Mnoho rokov spolupracovala s agentúrou Slovkoncert. Prezentovala medzinárodné hudobné festivaly, ale i autorské večery na Slovenskej jari v Martine, či hudobno-slovné večery s operetou po celom Slovensku. K jej známym projektom patria tiež gala podujatia k výročiam a jubileám a mnohé ďalšie.

Po 26 rokoch musela nedobrovoľne odísť zo Slovenskej televízie. Prestahovala sa do Prahy, kde aktívne pokračovala v tom, čo pred mnohými rokmi začala a v čom patrila medzi najlepších. Spolupracovala so Slovenským inštitútom, našim veľvyslanectvom v ČR. Uvádzala Slovenské plesy, moderovala pri udeľovaní cien Mateja Hrebendu, viedla večery poézie.

Participovala na mnohých projektoch s pražskými agentúrami.

Po návrate na Slovensko aktívne vystupuje ďalej. Aktívne dva roky JOJ Plus, štyri roky v TV8. Ada Straková dodnes šíri ducha moderátorskej múdrosti a elegancie na mnohých ďalších podujatiach.

Žije v Bratislave.

Marek Šafin

„Vnímať krásu sveta a všestranne rozvíjať jeho kultúru je tou hodnotou, ktorá patrí človeku. Pretože kultúra sme my ľudia. Civilizácia. Sú ľudia, ktorí ju evidujú, iní prijímajú. A vybraní jedinci, ktorí ju podporujú, a rozvíjajú. Niet návodov, ani kníh. Je to v človeku. K jeho vzťahu ku svojej zemi, a tým aj k celému svetu.

Marek Šafin je zodpovedný chlap, filozof bytia a človek s toleranciou a nadhľadom. Kultivovane pracuje v medzinárodnej profesii, ktorá vyžaduje humanistu s názorom a múdrosťou. A tieto vlastnosti on má. Jeho vzťah k umeniu súvisí s jeho prácou. Ono reprezentuje, informuje a vychováva. Doma i v zahraničí. Pomáha rozvíjať predovšetkým slovenskú umeleckú kultúru **v zahraničných destináciách. Pretože to robí rád, a vie že to má nevyhoviteľný význam.** Zmysel rozhovoru medzi národmi, dialógu medzi cudzincami.“

Marek Šafin sa narodil 24. januára 1968 v Michalovciach. Po vysokoškolskom absolútoriu študoval kultúrno-politickú prítomnosť na Holandskom inštitúte medzinárodných vzťahov v Den Haagu (1993). Počas jeho dlhoročnej práce na Ministerstve zahraničných vecí Slovenskej republiky pracoval predovšetkým s krajinami Blízkeho východu a severnej Afriky, neskôr s krajinami východnej Európy, južného Kaukazu.

Prešiel viacerými diplomatickými funkciami (Lýbia, Bosna a Hercegovina). V roku 2004 otvoril veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Sarajeve/Bosna a Hercegovina a v roku 2013 veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Kišínove/Moldavsko.

Počas pôsobenia na Slovensku zastával na ministerstve vedúce funkcie (kancelária vedúceho služobného úradu...).

Dokáže sledovať svet a dianie v ňom. Spoznáva kultúru a stále rozvíja nielen poznatky, ale aj vlastnú intelektuálnu filozofiu s obdivom umeniu a vede.

V súčasnosti je mimoriadnym a splnomocneným veľvyslancom Slovenskej republiky na Ukrajine.

Lubica Vančíková

„Lubica Vančíková je režisérkou, autorkou, nositeľkou viacerých krásnych ocenení, jednoducho osobou upísanou televízii.

Nesporne patrí medzi tie osobnosti obrazovky, bez ktorých si televízne programy nevieme predstaviť. Mnohé žijú, a nielen v pamäti divákov, dodnes.

Charakterizuje ju osobitosť prejavu, ktorý prešiel do kultivovaného autorského rukopisu. Vytvorila umelecký svet televíznych príbehov, ktorými pretekala rozprávka. Dobro zvíťazí. Ale veľmi ťažko. Ba niekedy je to aj nerozhodne.

Umelkyňa oslovovala ľudí vlastným charakteristickým kultivovaným vystupovaním, záhadným úsmevom dobra a tvorivou istotou. Spojená s múdrosťou, ktorá ju sprevádza po celý život.“

Lubica Vančíková sa narodila 22. septembra 1943 v Bratislave. Na Divadelnej fakulte Vysokej školy múzických umení absolvovala u pedagogických osobností (prof. J. Budský...) divadelnú réžiu.

Už v roku 1969, rok po absolvovaní predstavuje svoje prvé, autorské a režisérské diela (Obraz pekla). V tejto tvorbe pokračuje nezabudnuteľným televíznym seriálom príbehov o slovenských hradoch. Vytvorila desiatky rozprávok a televíznych hier a v XXI. storočí sa vracia k seriálu príbehov, tentoraz o vybraných slovenských mestách. Jej dielom je jedinečný rozprávkový príbeh zlatej priadky, „Martinko Klingáč“ (2004).

V televíznej réžii realizovala jedinečné hry, vzdelávacie inscenácie, seriály ako aj diskusné relácie pre tínedžerov.

Je držiteľkou Ceny kritiky „Zlatá Praha“, za televízny film Dlhé blúdenie, držiteľkou „Ceny diváka“, do Zlatého literárneho fondu zaradili jej televíznu sériu „Sedem povestí o slovenských hradoch“ a ďalších cien. Ňou pripravované relácie diskusií pre tínedžerov pre veľký úspech boli ocenené viackrát.

Žije a naďalej tvorí pri Bratislave.

Katalóg / Catalogue:

IDENTIFIKAČNÉHO KÓDU SLOVENSKA XIII IDENTIFICATION CODE OF SLOVAKIA XIII

Napísal a zostavil / Written and compiled by: Ľuboslav Moza

Preklad / Translation: Ľuboslav Moza junior

Spolupráca / Co-operation: Gabriela Mozová, Eva Semelbauerová

Grafická úprava / Graphic layout: Barbora Milošovičová

Tlač / Print: Kníhtlač Gerthofer

Vydal / Published by: Artem, o. z.

ISBN 978-80-89633-20-3

www.artem.sk

JOZEF CESNAK

ZUZANA ĎURINOVÁ

FEDOR FREŠO

EVA MÁRIA CHALUPOVÁ

MILAN IZÁK

JOZEF KONÔPKA

MARKO KUKOBAT

VÁCLAV MARHOUL

BRANISLAV MAUKŠ

ZOLTÁN ENZOE NAGY

VÁCLAV PATEJDL

TATIANA PAUHOFOVÁ

IGOR PIAČKA

ADA STRAKOVÁ

MAREK ŠAFIN

ĽUBICA VANČÍKOVÁ

SLOVENSKÉ NÁRODNÉ MÚZEUM
HISTORICKÉ MÚZEUM

 rtv: ROZHLAS A TELEVÍZIA SLOVENSKEJ

.tasr.

Prominens s.r.o.

K
KNÍHTLAČ
GERTHOFER

Nadácia **SPP**